

og allerførst tilgobe. Jeg skal ikke gaae videre ind paa Regjeringens Forslag, idet jeg antager, at der vil være Tid og Leilighed til nærmere at drøfte det. Hvad jeg derimod nu skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, er, at det Forslag, som jeg har stillet for det Tilfælde, at Regjeringen udløser det saakaldte danske Driftselskab, gaar ud paa, at det da skulde overlades til Ministeriet, enten at drive Banerne for Statens Regning eller at bortforpagte Driften, naar dette kan skee paa en fordeelagtig Maade. Det forekommer mig, at man i denne Sag tilskyndelende viser Indenrigsministeren den størst mulige Tillid; man siger: Indenrigsministeren skal udløse det danske Driftselskab; man har ikke prøvet paa at stille nogen Betingelse eller antydet nogen Form, hvorunder det kunde skee. Det er maaskee det Rigtigste, men man vil dog ikke nægte, at man lægger en overordentlig stor Myndighed i Indenrigsministerens Haand og viser ham, ja, jeg kan næsten sige en uindskrænket Tillid, idet man antager, at han vil gjøre det paa bedste Maade. Man har med Hensyn til Statsdriften ligeledes givet ham saa frie Hænder som muligt; men kun naar Spørgsmaalet er: Skal Indenrigsministeren ikke ogsaa have den Frihed at kunne modtage Tilbud, naar han finder det fordeelagtigt, naar en kort Tids Erfaring viser ham, at det er det Rigtige — kun naar saadanne Tilbud, som kunne komme, tilbyde sig, vil man ikke vise denne Tillid. Naar jeg nævner Tilbud, saa tænker jeg ikke paa det sjællandske Jernbaneselskab, og jeg skal strax sige, hvorfor. Dersom Nogen gjorde Indenrigsministeren et Tilbud om at drive Banen, og han troede, at det var det Klogeste og Fordeelagtigste, saa vil man ikke have den Tillid til ham, at han ogsaa vil vælge det Bedste, medens man har den Tillid til ham, at han kan handle, hvorledes han vil med Hensyn til Indretningen af Statsdriften. Man bebrejder mig, at der ikke engang foreligger nogen Form for Overdragelsen, ret som om der i det allerede fleertals Indstilling forelaa nogen Form for, hvorledes

Jernbanedriften skulde indrettes, eller som om der forelaa nogen Form, hvorunder Indenrigsministeren skulde udløse dette Driftselskab. Det forekommer mig at være en noget inconsequent Fremgangsmaade i denne Sag, isald man ved at forkaste Regjeringens Forslag skulde foretrække at sige til Indenrigsministeren: Du skal kunne bestyre Banerne, man siger nu i 3 Aar, men man mener i Tidens Længde — indtil Du maaskee kan finde et jydsk-syenst Selskab, som vil overtage Driften. Den allerede Indenrigsminister har allerede svaret, hvad der strax stod klart for min Tanke, da jeg første Gang hørte det, at det saakaldte jydsk-syenst Driftselskab vil blive Kjøbenhavns Børs, de Kjøbenhavnske eller sjællandske Actionairer. Man kan med fuldkommen Sikkerhed sige, at der ikke i den nærmeste Tid og ikke heller i et Tidrum af nogle faa Aar, vil kunne danne sig et Driftselskab, som ikke vilde støtte sig til Kjøbenhavns Børs, til Capitalerne, hvor de findes, og de findes ikke i Thyen og Jylland; i alt Fald kan man ikke antage, at de Capitalister, som findes der, ere tilbøjelige til at anlægge deres Formue i Jernbaneactier, det være nu Drifts- eller andre Actier. Det er altsaa efter min Overbeviisning en saft Fortrøstning, som man maaskee foregjøgler sig selv, at et saadant Driftselskab kunde danne sig paa Grundlag af Capitaler fra Jylland og Thyen. Det er ogsaa meget rigtigt bemærket af Indenrigsministeren, at Actionairerne jo ikke høre op at være Actionairer, fordi de boe i Jylland; de ville ogsaa have det meest mulige Udbytte af deres Actier. Jeg kan derfor ikke troe, at det vilde være rigtigt at forkaste Regjeringens Forslag. Jeg har udtalt mig derom under 1ste Behandling og skal ikke nu komme tilbage dertil, fordi jeg antager, at ogsaa dette Lovforslag selvsølgelig vil komme for; men jeg vilde ansee det for i høi Grad inconsequent, naar man vilde forkaste Regjeringens Forslag, idet man overlod Indenrigsministeren uindskrænket Fuldmagt til at gjøre, hvad han vilde, med Hensyn til Kjøbet eller Udløs-